

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Kaufland Warenhandel GmbH and Co. KG**, se sídlem Neckarsulm, Rötelstr. 35/74172, zastoupen Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou v Praze 7, Přístavní 531/24, **za účasti: D. K.**, zastoupen Ing. Pavlem Reichelem, patentovým zástupcem, se sídlem Praha 4, Lopatecká 14, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 9. 2011, č. j. O-476516/D34251/2011/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 11. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 9. 2011, č. j. O-476516/D34251/2011/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 5. 2011 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlašovaného slovního označení „DAN´S“ zn. sp. O-76516, jehož přihlašovatelem je D. K.

Přihlašované slovní označení ve znění „DAN´S“ s právem přednosti ode dne 7. 5. 2010 bylo zveřejněno dne 21. 7. 2010 pro výrobky zařazené do třídy 31: krmivo pro zvířata podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Společnost Kaufland Warenhandel GmbH and Co. KG – namítající podal dne 3. 10. 2007 námitky proti zápisu slovního označení ve znění „DAN‘S“ do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítající tvrdil, že je majitelem prioritně starší mezinárodní slovní ochranné známky č. 1047447 ve znění „DANTE“, která je podobná s přihlašovaným označením, a že obě označení jsou slovní, skládající se z jednoho slovního prvku a jsou nárokována, resp. zapsána pro shodné výrobky.

Namítající na podporu svých tvrzení předložil výpis z databáze darts-ip a rozhodnutí Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), (dále jen „OHIM“), č. j. B 1 272642.

Namítaná mezinárodní slovní ochranná známka č. 1047447 ve znění „DANTE“ byla zapsána u Mezinárodního úřadu Světové organizace duševního vlastnictví dne 9. 6. 2010 s právem přednosti ode dne 23. 12. 2009 pro výrobky zařazené do třídy 5: veterinární výrobky, proti parazitické obojky pro zvířata, proti parazitické přípravky, vodičky pro veterinární účely, vodičky pro psy, přípravky pro mytí zvířat, přípravky se stopovými prvky pro zvířata; do třídy 21: klece pro ptáky a zvířata, jako i jejich části a vybavení v rámci této třídy, dvířka pro zvířecí a ptačí klece, hygienické toaletní nádoby pro domácí zvířata, toaletní nádoby s krytem pro kočky, přepravní klece pro domácí zvířata, nádoby pro jídlo a vodu pro zvířata v rámci této třídy, zejména bidélka, žebříky, houpačky, vaničky všech typů, napáječky, krmítka, hřebeny a houby, kartáče, čistící nástroje ručně ovládané, všechny výše uvedené výrobky určené pro domácí zvířata; do třídy 28: hry a hračky, včetně hraček z kaučuku (nepoživatelné), všechny tyto výrobky výše jmenované určené pro domácí zvířata, hračky pro domácí zvířata, zrcadla jakožto hračky v rámci této třídy; do třídy 31: zrní, jako i zemědělské, zahradnické a lesnické produkty (v rámci této třídy), živá zvířata, krmivo pro zvířata a přísady pro toto krmivo, nikoliv pro lékařské účely, sépiové kosti pro ptáky, tyčinky a pochoutky ke žvýkání pro zvířata, stelivo pro zvířata, seno, sláma (píce), sláma (podestýlka), všechny výše uvedené výrobky jsou určeny pro domácí zvířata podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Přihlašovatel ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2010 námitky odmítnul a mj. uvedl, že to, co průměrného spotřebitele v první řadě zaujme, je, jemu dobře známé slovo DANTE (Dante Alighieri), které je veřejnosti významově blízké, což namítající vůbec nezohlednil.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 5. 5. 2011 zamítl námitky uplatněné podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že na straně spotřebitelské veřejnosti nehrozí nebezpečí záměny přihlašovaného označení s namítanou mezinárodní ochrannou známkou., přestože přihlašované výrobky byly shledány shodnými nebo podobnými s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou. S ohledem na uvedené skutečnosti nebyly shledány ani předmětné námitky jako důvodné. Správní orgán konstatoval, že zápisem přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek nedojde k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 9. 2011, č. j. O-476516/D34251/2011/ÚPV.

Žalovaný správní orgán v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2011 nejprve připomenul rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU:“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung a poté ve světle kritéria průměrně informovaného spotřebitele provedl porovnání přihlašované ochranné známky a namítané mezinárodní ochranné známky z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického.

Pokud jde o vizuální hledisko, žalovaný uvedl, že obě porovnávaná označení mají shodný začátek „DAN“ a vzhledem k apostrofu v přihlašovaném označení po souhlásce „N“ je možno obě označení považovat za téměř stejně dlouhá. Pozornost spotřebitele zpravidla zaujme první část označení, což je dáno ustáleným způsobem čtení zleva doprava. Jediným rozdílem porovnávaných označení je tedy jejich koncovka, tj. apostrof po písmenu „N“ a písmeno „S“ v přihlašovaném označení a druh slabika „TE“ v namítané mezinárodní ochranné známce. Žalovaný s poukazem na rozsudek Tribunálu ve věci T-117/02 Grupo El Prado Cervera, SL v. OHIM potom konstatoval, že apostrof a písmeno „S“ jsou znaky vizuálně odlišné od písmen „TE“, neboť písmeno „S“ je zaoblenější, zatímco písmena „TE“ působí hranatě. Navíc apostrof po písmenu „N“ v přihlašovaném označení upoutá českého spotřebitele, neboť jej čeština běžně neužívá. Z uvedených důvodů došel k závěru, že porovnávaná označení nelze z hlediska vizuálního považovat za podobná.

Pokud jde o hledisko fonetické, žalovaný uvedl, že průměrný spotřebitel bude přihlašované označení zřejmě vyslovovat jak „dans“, popř. „dąns“, namítanou mezinárodní ochrannou známku jako „dante“. Hlávka „s“ jako sykavka je značně odlišná od slabiky „TE“ namítané mezinárodní ochranné známky, v ústech se tvoří odlišným způsobem. Žalovaný se neztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že sled po sobě jdoucích souhlásek „ns“ v přihlašovaném označení bude špatně slyšitelný a koncové písmeno „s“ tak může v celkovém znění označení zanikat, popř. souhlávka „s“ může být reprodukována jako „c“, neboť má zato, že sice může dojít k potlačení důrazu na hlávku „n“, nikoliv však k zanikání hlávky „s“, a to ani při nedbalé výslovnosti. Nicméně tento rozdíl v hodnocení slyšitelnosti hlávky „s“ nemá vliv na porovnání označení z fonetického hlediska. Podle žalovaného je důležitý i počet slabik, přihlašované označení je tvořeno jedinou slabikou „dans“, zatímco namítaná ochranná známka obsahuje slabiky dvě, „dan“ a „te“, čímž se od přihlašovaného označení foneticky výrazně liší.

Pokud jde o hledisko sémantické, žalovaný uvedl, že se jedná o označení fantazijní, která zjevně neevokují na straně spotřebitelské veřejnosti vlastnosti jimi označených výrobků. Konstatoval, že část spotřebitelské veřejnosti rozpozná v namítané mezinárodní ochranné známce jméno italského básníka přelomu 13. a 14. století Dante Alighieriho, z čehož je zřejmé, že u této části veřejnosti bude mít napadené označení vlastní význam, čímž se stává odlišným od přihlašovaného označení. K přihlašovanému označení žalovaný uvedl, že u průměrného spotřebitele mohou vyvolávat asociaci, že se jedná o výrobky „od Dana“, „Danovy“, neboť slovo „Dan“ může považovat za zkratku jména Daniel, což je křestní jméno přihlašovatele. Žalovaný konstatoval, že porovnávaná označení nejsou podobná ani z hlediska sémantického.

Pokud jde o celkový dojem porovnávaných označení, žalovaný odkázal na rozsudek SDEU ve věci SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport s tím, že průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky a označení jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části, a shledal, že porovnávaná označení nemohou na straně spotřebitelské veřejnosti vyvolat ani podobný celkový dojem.

Žalovaný se dále zabýval i pravděpodobností záměny porovnávaných označení, resp. shodností dotčených výrobků a konstatoval, že výrobky přihlášené ve třídě 31 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb jsou shodné a podobné s výrobky chráněnými v téže třídě namítanou mezinárodní ochrannou známkou. Současně však konstatoval, že nemohl přihlídnout k tzv. kompenzačnímu principu ve smyslu rozsudku SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., neboť v daném případě nebyla zjištěna podobnost porovnávaných označení ani ze všech tří výše uvedených hledisek, a ani z hlediska celkového dojmu, jakým působí na průměrného spotřebitele.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, neboť zápis napadené ochranné známky je v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr, že ochranné známky nejsou zaměnitelné jako celek., ačkoliv obsahují více podobností než rozdílů. Žalovaný nesprávně posoudil vizuální, fonetické a sémantické hledisko a v rozhodnutí uváděl nelogické a rozporuplné argumenty.

Žalobce namítal, že žalovaný nevzal v úvahu shodu seznamu výrobků porovnávaných označení. Posouzení je zcela nelogické a v rozporu s ustálenou praxí a judikaturou, z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3 a § 50 správního řádu, neboť rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný překročil meze správního uvážení. Žalovaný se nevyjádřil ke všem argumentům a důkazům předloženým v známkoprávním řízení.

Žalobce namítal, že nebylo rozhodnuto stejným způsobem jako v jiných obdobných případech. Dovolával rozhodovací praxe OHIM, rozsudku SDEU ve věci C 251/95 SABEL, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2009, čj. 7 As 53/2008 -158.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 9. 9. 2011.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovýmto postupem výslovně souhlasil ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2011 a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalovaný nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

(1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;

(2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a

(3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU. Pokud jde o žalobcem namítaná rozhodnutí OHIM, musel soud poukázat na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již vícekrát konstatoval, že rozhodnutí OHIM nejsou a nemohou být pro soud závazná formálně.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 9. 2011, č. j. O-476516/D34251/2011/ÚPV, je v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1

písm. a) zákona o ochranných známkách, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranných známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.

Žalovaný velmi podrobně popsal porovnávaná označení, stanovil kritéria pro hodnocení podobnosti slovních označení a poté přistoupil k jejich porovnání z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Správně při posuzování porovnávaných označení vycházel ze závěrů především z ustálené judikatury SDEU. Dostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr, že ochranné známky nejsou zaměnitelné jako celek. Své právní hodnocení podobnosti porovnávaných označení postavil na rozsudku Tribunálu ve věci T-117/02 Grupo El Prado Cervera, SL, podle něhož *pro španělskou veřejnost neexistuje nebezpečí záměny mezi jednak slovním označením CHUFACIT, jehož zapsání jakožto ochranné známky Společenství je požadováno pro „oříšky zpracované“ a „oříšky čerstvé“ spadající do tříd 29 a 31 ve smyslu Niceské dohody, a jednak slovní ochrannou známkou CHUFI a obrazovou ochrannou známkou obsahující tento slovní prvek, dříve zapsanými ve Španělsku pro škálu výrobků spadajících do stejných tříd zmíněné dohody jelikož přestože výrobky, na něž se vztahují kolidující označení, jsou totožné, vzhledové a fonetické rozdíly mezi zmíněnými označeními postačí k vyloučení existence uvedeného nebezpečí záměny, takže jedna z podmínek použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství není splněna. (viz body 54, 60)*

V inkriminované věci Městský soud v Praze proto přisvědčil závěrům žalovaného s tím, že postupoval zcela v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Právní otázku podobnosti kolizních označení včetně jejich zaměnitelnosti žalovaný vypořádal v souladu s ustálenou judikaturou, a to jak s rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, když za průměrného spotřebitele dotčených výrobků považoval běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného občana. Podle názoru soudu žalovaný tento rozsudek SDEU aplikoval správně a logicky.

Žalovaný při hodnocení podobnosti z hlediska vizuálního postupoval v souladu s citovaným rozsudkem Tribunálu T-117/02, jakož i rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 41/2012-46, který konstatoval, že pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných průměrných spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím. Žalovaný se tímto faktorem zabýval a dostatečně přesvědčivě vysvětlil, proč v daném případě se tento faktor neuplatní, když přihlašované označení „DAN’S“ je jednoslabičné slovo. Tvzení žalobce o nesprávnosti odkazu na rozsudek Tribunálu ve věci T-117/02 není na místě, neboť právě tímto rozsudkem podpořil žalovaný svůj názor, že prvek „DAN“ nemůže být považován za převládající prvek v celkovém dojmu, jímž působí porovnávaná označení, a že i jedno písmeno „S“ může přispět k dostatečnému odlišnému vizuálnímu vjemu.

Pokud žalobce namítal chybné posouzení porovnávaných označení z hlediska fonetického, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný podle názoru soudu správně vyhodnotil a zdůvodnil, proč tato označení nejsou z hlediska fonetického podobná, když uvedl, že průměrný spotřebitel bude přihlašované označení zřejmě vyslovovat jak „dans“, popř. „dás“, namítanou mezinárodní ochrannou známku jako „dante“. Zdůraznil přitom význam sykavky „s“ při vyslovování přihlašovaného označení.

Porovnávaná označení sice vizuálně a foneticky mají stejnou první slabiku „DAN“, ale nejsou celkově vzhledově podobné. Namítaná mezinárodní ochranná známka má dvě slabiky, zatímco přihlašovaná ochranná známka má pouze jednu slabiku. Vyslovují se dosti odlišně, označení „DAN’S“ je kratší a celkově foneticky více harmonické „dans“. Zatímco výslovnost dvouslabičného označení „DANTE“ končí akusticky výraznou slabikou „TE“.

V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 41/2012-46 se dále Městský soud v Praze zabýval kritériem průměrného spotřebitele, který při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná. Podle názoru Městského soudu v Praze však nelze podceňovat českého spotřebitele vzdělaného spíše v humanitních vědách než přírodních, takže lze zodpovědně dospět k závěru, že část spotřebitelské veřejnosti rozpozná v namítané mezinárodní ochranné známce jméno středověkého italského básníka Dante Alighieriho, považovaného za předchůdce renesance. Je tedy nesporné, že u této části veřejnosti bude mít napadené označení vlastní význam, čímž se stává odlišným od přihlašovaného označení „DAN’S“.

Pokud jde o srovnání kolidujících označení, z judikatury SDEU vyplývá, že celkové posouzení nebezpečí záměny, pokud jde o vizuální, fonetickou a sémantickou podobnost dotčených ochranných známek, musí být založeno na celkovém dojmu, který ochranné známky vyvolávají, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a převládajícím prvkům. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. V jednotlivých částech označení nebyla shledána podobnými, tudíž ani jako celek nemohou u průměrného spotřebitele dotčených výrobků vyvolat ani podobný celkový dojem.

Pokud žalobce namítal překročení meze správního uvážení, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního čj. 8 As 37/2011-154 je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nevzal v úvahu shodu seznamu výrobků porovnávaných označení, a že posouzení je zcela nelogické a v rozporu s ustálenou praxí a judikaturou, z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

V inkriminované věci žalovaný uvedl, že základním kritériem pro hodnocení shodnosti či podobnosti výrobků a služeb je rozsudek SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha, podle něhož je třeba brát v úvahu podobnost označení a podobnost předmětných služeb v souvislosti a řídit se při zkoumání a zda existuje pravděpodobnost záměny na straně spotřebitelské veřejnosti, tedy řídit se tzv. kompenzační zásadu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že s touto citovanou interpretační zásadou pracoval, nicméně dospěl k závěru, že ji nelze aplikovat na posuzovaný případ, neboť dospěl k závěru, že porovnávaná označení si nejsou podobná, a proto je nelze označit za zaměnitelná pouze proto, že se vztahují ke shodným nebo podobným výrobkům. Městský soud v Praze s tímto závěrem žalovaného nemohl nesouhlasit.

V citovaném rozsudku ve věci C-39/97 Canon konstatoval SDEU, že globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. Uvedl i některá kritéria, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení podobnosti výrobků či služeb, jako je např. jejich povaha, zamýšlený účel, způsob použití a okolnost, zda si navzájem konkurují, nebo se doplňují. Dle závěrů v tomto rozhodnutí uvedené známky mající vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti buď samy o sobě, nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají vyšší ochrany než známky s menší rozlišovací způsobilostí.

Z uvedených kritérií posuzování zaměnitelnosti podle názoru Městského soudu v Praze vycházel i žalovaný, když k tzv. kompenzačnímu principu, tj. nutnosti klást vyšší požadavky na originalitu přihlašovaného označení, čím větší je shoda či podobnost porovnávaných seznamů výrobků a služeb, uvedl, že závěru, že výrobky jsou stejného druhu, nebo mají podobný charakter a jsou též poskytovány stejnému druhu spotřebitelské veřejnosti za obdobným účelem, nicméně nebylo lze tzv. kompenzační princip uplatnit, neboť nebyla konstatována podobnost napadených označení. Kompenzovat lze pouze nižší stupeň podobnosti, nikoliv nepodobnost. Nelze tedy tvrdit, že by se posuzováním shodnosti či podobnosti výrobků a služeb žalovaný nezabýval.

Žalobce se dále domníval, že o jeho námitkách nebylo rozhodnuto stejným způsobem jako v jiných obdobných případech a dovolával především rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 53/2008 -158, podle něhož

I. Výkon práv k dříve registrované ochranné známce může být dotčen registrací průmyslového vzoru, jde-li u průmyslového vzoru o takovou vnější úpravu výrobku, že by tento výrobek činila zaměnitelným s výrobkem označeným dřívější ochrannou známkou.

II. U osvěžovačů vzduchu nebude informovaný spotřebitel (tedy spotřebitel, který osvěžovač vzduchu běžně nakupuje a používá) výběru konkrétního osvěžovače věnovat zvláštní pozornost, a proti silueta výrobku (ve tvaru stromu) bude jedním z dominantních prvků, které upoutají jeho pozornost.

Městský soud v Praze musel rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Skutečnost, že žalobci v tomto řízení žalovaný správní orgán nevyhověl, ještě nemusí

znamenat odchylku od jeho rozhodovací praxe. Posuzování podobnosti je věcí výkladu příslušného neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Ve svém důsledku to znamená, že správní orgán je především povinen vycházet z ustálené judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu. Nicméně zjištěný skutkový stav, který je vždy individuální, ovlivní závěrečný verdikt, což znamená, že všechna rozhodnutí žalovaného nemusí být identická, a přesto budou souladná se zákonem. Příklad citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 53/2008 -158 ve vztahu tomuto známkoprávnímu řízení podle názoru soud není případný, neboť se týká vnější úpravy výrobku, zatímco v inkriminované věci jde o porovnávání dvou slovních označení, pro která platí odlišná pravidla. Jako koneckonců vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46. Žalobou napadené rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 53/2008 -158 nijak nepopírá, ani s ním není v rozporu.

Pokud žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3 a § 50 správního řádu, neboť rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný překročil meze správního uvážení, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* V inkriminované věci žalovaný přijal řešení, odpovídající okolnostem této věci. Skutečnost, že nevyhověl návrhu žalobce, ještě nemusí ve svých důsledcích znamenat porušení základních zásad správního řízení. Žalobce nemohl legitimně očekávat, že bude jeho návrhu vyhověno, neboť každá ochranná známka je originální a jedinečná, a proto nelze již z objektivních důvodů rozhodovat ve všech věcech bez dalšího identicky. Žalovaný standardním způsobem za použití předepsaných kritérií a hledisek a v souladu s ustálenou judikaturou porovnával přihlašované označení s namítanou mezinárodní známkou a dospěl k závěru, že porovnávaná označení nejsou podobná. Soud neshledal důvod, pro který by bylo lze napadené rozhodnutí zrušit.

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V inkriminované věci řádně zjistil skutkový stav, takže o něm nejsou žádné pochybnosti. Vycházel přitom z návrhu, resp. námitek žalobce, z jehož popudu bylo řízení zahájeno, a který nesl důkazní břemeno.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Pokud žalobce namítal, že se žalovaný se nevyjádřil ke všem argumentům předloženým v známkoprávním řízení, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť jak vyplývá z žaloby, se jednalo o některé argumenty a rozhodnutí OHIM. Pokud jde o žalobcem namítaná rozhodnutí OHIM, nejsou pro žalovaný správní orgán nijak závazná. Rozhodnutí OHIM nejsou a nemohou být ani pro soud závazná formálně, což Nejvyšší správní soud již vícekrát konstatoval.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. března 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**